

LA MAINADA

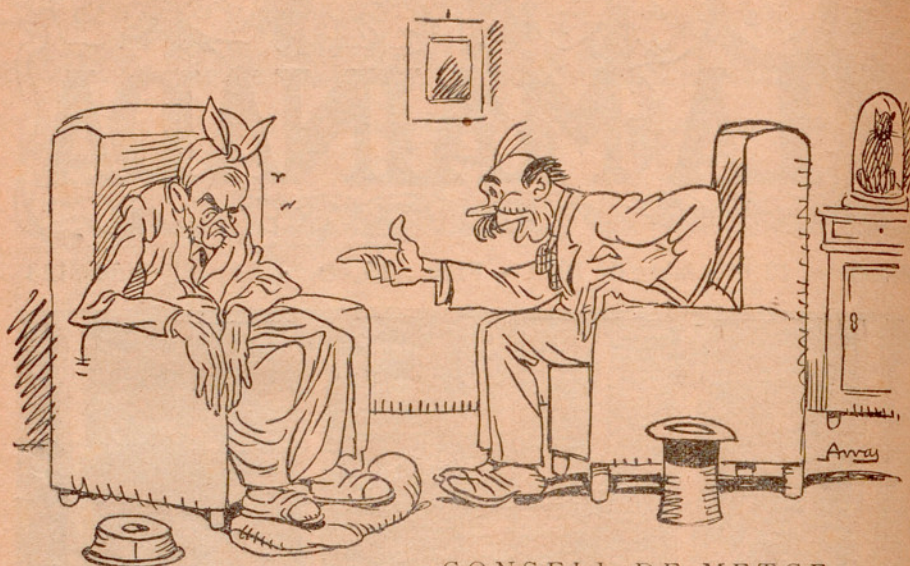
Lola A.

Barcelona, 12 d'octubre de 1923 • Preu : 15 cts. • Any III - Núm. 123

APK

- I són bons per menjar els bolets ?
- Ja ho crec; a la brasa i amb butifarra!
- Doncs digues que després haurem d'anar a collir butifarres...

CONSELL DE METGE

— Vostè ha de fer un esforç... El dia que li desapareixi la febre, li calmin els dolors, pugui digerir els aliments i hagi augmentat vint-i-cinc o trenta quilos, es trobarà molt millor i podrà deixar aquesta butaca on fa tres anys hi està aclofat...

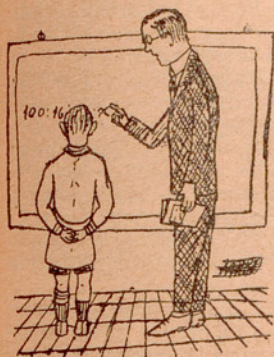
— Vol dir?...

— Escolti: *viuen aquí els senyorets que estan al primer pis, segona porta?*

— Sí, ja pot pujar-hi.

PAGINA DELS INFANTS.

EL MESTRE. — Es multipliquen els dos mitjos i es divideix per l'extrem conegut.

EL XEN. — Ah, sí! Es multipliquen els dos mitjos i els defenses i el port...

EL SUPERB

En el segle XVI vivia a Sevilla un cavaller el qual, d'humil escuder, arribà a una posició brillant per un caprici de la fortuna.

Vivia en un formós palau que havia pertenescut a una il·lustre família, i era tan ric, que es permetia menjar i vestir com un príncep i mostrar-se esplèndid amb els seus amics. Però era superb i orgullós i procurava amagar el seu origen humil, i així ningú sabia que tenia un parent tan pobre que havia de demanar almoïna per poder viure.

Un dia que estava amb uns amics, bevent, es presentà a les portes del palau un pobre vellet implorant una almoïna. L'orgullós senyor l'hi negà.

— Sóc un parent vostre, senyor, i tinc fam i fred — digué, amb veu tremolosa, el vellet.

— Jo no tinc cap parent com vos — respongué el cavaller, — i us mando que marxeu de seguida.

Traspasat el cor de dolor, marxà el vell, i el fill superb continuà bevent amb els seus amics.

Pocs dies després, passejant per uns boscos de la seva propietat i acompanyat dels seus adúlators, topà amb el cadàver d'aquell vell a qui ell li negà una almoïna, mort de fam i de fred.

Registraren els parracs que el cobrien i tan sols li trobaren un paper, amb aquesta nota:

«A l'orgullós cavaller don Joan

Ruiz de Mendoza, fill de l'honrat moliner Pere González, mort de sentiment per tenir un fill tan malvat.»
Alguns dies després, moria de vergonya aquell fill de cor tan dur.

M. C.

EN UN CONCURS DE BESTIAR

En un poble de Normandia es celebrava un concurs de bestiar.

Tots els exemplars de les diverses espècies de ramaderia estaven en els llocs respectius. Totes les autoritats locals hi eren presents i un públic nombrosíssim esperava l'hora solemnia de la inauguració. Només mancava el ministre d'Agricultura, M. Chéron, qui havia promès presidir l'acte.

Tot eren comentaris per la tardança de l'alt personatge.

— Li haurà escapat el tren? Haurà descarrilat? — es preguntaven.

Quan la impaciència era més gran, va sentir-se de sobte la ronca veu d'un klanxon... Arribà un automòbil ple de pols, i d'ell baixà, somrient i afable, el ministre, amb la mà estesa envers l'alcalde.

Aquest, emocionat, cuità a estrènyer l'hi i, amb veu tremolosa, digué a M. Chéron:

— Senyor ministre: sigueu benvingut. Han arribat ja totes les bèsties que han de prendre part en el concurs. Només mancava V. E.

Recollit per
UNA MAINADISTA CIUTADANA

— Saps escriure, maco?
— Sí, senyor.
— I de llegir?

— Anem a jugar a la pallissa?
— Cah! No m'enredaràs pas...
Si vols hem de jugar a un altre joc.

EL BELL ESGUARD

Amb motiu d'aixecar-se un altar dedicat a la nostra dolça Patrona, la Verge de Montserrat, en l'església dels Pares Caputxins, de Mallorca.

Els meus plaers es desfullaven com tendra flor d'ameieller, mes il·lusions s'esvaïen com flaire de taronger.

El camí que jo seguia sols espines exornaven; sens compassió, el més pregon de mon ànima rafraren.

Din re el meu cor tot és dol, en mon ànima tristura, ma llibertat, presonera, sols emprendre el vol tetrura.

Vol trencar ja les cadenes que la tenen subjectada, i, en ales del bell amor, volar a la Pàtria aimada.

Era molt trista ma vida; pels meus ulls, molta foscor; me, de sobte, les tenebres ha esvaït dolça claror.

La claror del bell esguard de la Verge de la Serra, Regina que ha regentat com cap altra, nostra Terra.

Si en Mallorca, Verge Santa, no hi teniu vostres penyals, si us manca el tron que mereixen vostres virtuts virginals,

accepteu, oh Moreneta, per sitial, mon pobre cor. No el rebutgeu, Mare mia: vos el donc curull d'amor!

ROSA FAURA

Però cap d'elles freturava tant per aquestes noves com la més petita, justament la que s'havia d'esperar més temps, i que anava sempre calmosa i pensívola. Sovint, a la nit, sortia a la finestra i mirava a través de l'aigua, d'un blau fosc, on els peixos nedaven. Arribava a percebre la lluna i les estrelles. El llur esclat era més feble, però també, a través de l'aigua, semblaven més grosses que als nostres ulls. Si res les abscondia al seu esguard, com un gros núvol negre, sabia que era alguna balena nedant al damunt d'ella, o bé una nau plena d'homes. Ah! Certament no pensaven ells pas que una gentil dona d'aigua era allí, que estenia ses mans blanques vers la quilla del navili llur.

Així, la gran de les princeses, en com-

plir quinze anys, va obtenir l'autorització de muntar a flor d'aigua.

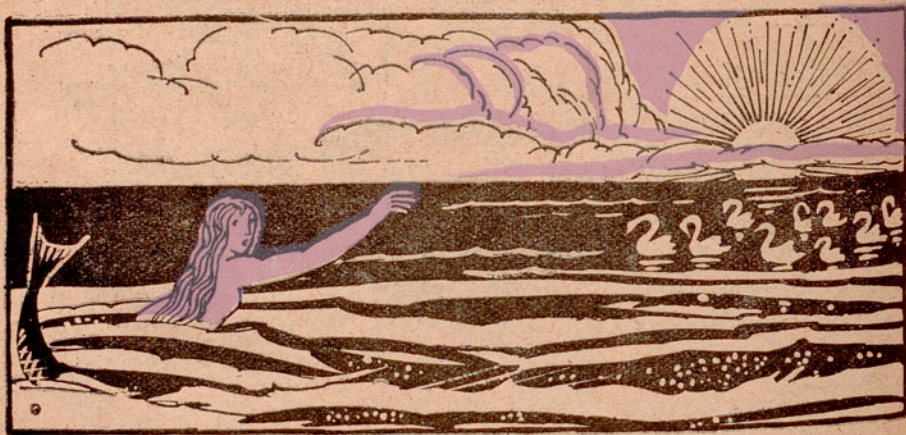
Al seu retorn duia milers de coses per contar. Però el més bonic, segons ella, era seure's al clar de lluna, damunt la sorra, quan la mar era calma, i mirar la gran ciutat situada prop de la platja, on brillaven centenars de llums, escoltar les músiques i el burgut dels cotxes i les multituds, veure els cloquers de les esglésies i sentir el tritllejar de les campanes.

La germana petita era tota orelles. Quan va sortir a la finestra, de nit, per esguardar a través l'aigua,

d'un blau fosc, el seu pensament la va transportar a la gran ciutat on es feia tan soroll, i li va semblar que el so de les campanes arribava fins a ella.

L'any següent, la segona de les germanes va obtenir el permís de muntar a flor d'aigua i de nedar-hi al seu arbitre.

Va arribar-hi just a l'hora de posta de sol. Segons ella, era la cosa més meravellosa que mai havia vist. Tot el cel, deia, semblava ésser d'or, i els núvols eren d'una bellesa impossible de descriure, ni aproximadament. Es coloraven de vermell i de violeta. Damunt de l'aigua, per la banda de ponent, volava una munió de cignes salvatges semblant a una llarga vela blanca. Es perderen en aquesta direcció. Després el sol va enfonsar-se dins la mar, i les llums-

sors s'apagaren sobre l'aigua i sobre els núvols.

L'any següent, la tercera de les germanes va poder muntar a flor d'aigua. Era la més ardida de totes cinc. Va anar, tot nedant, a un gran riu que es llençava a la mar. Llavors va veure turons plantats de vinyes magnífiques. Castells i ciutats se li apareixien a través de les forestes. Els ocells cantaven i el sol era tant calent, que sovint va haver de submergir-se dins l'aigua per refrescar-s'hi la cara.

En una petita cala veié uns nens que es divertien tirant-se tots nusos dintre l'aigua. La sirena hauria jugat de bona gana amb ells, però va espantar-la un petit animal negre, un gos que aparegué. Ella no n'havia vist mai cap. Va jaupar d'una manera tan horrible, que la dona d'aigua va espantar-se i assolí tot seguit l'alta mar. Per això, mai oblidaria les magnífiques forestes, els turons verdejants, ni els nens gentils que nedaven sense te-

nir cua de peix.

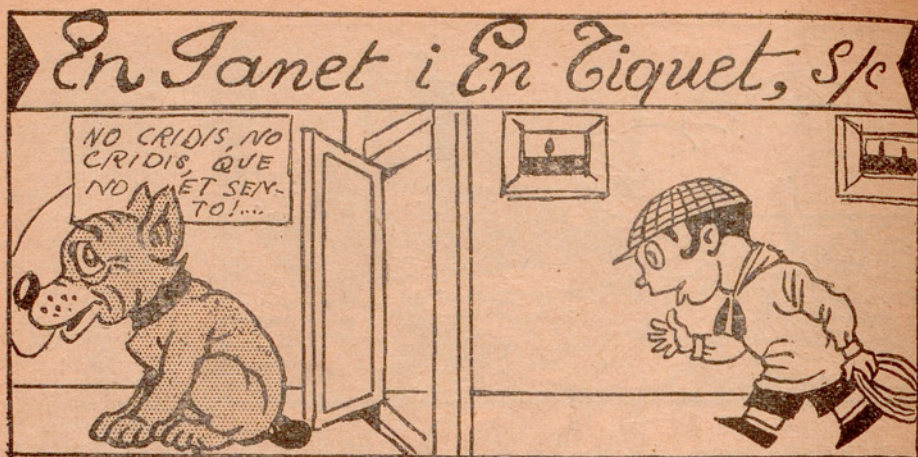
La quarta de les germanes era la més poruga. Va romandre molt temps nedant sobre les onades, no trobant res més bonic. Podia lletjar a moltes lletgues lluny entorn d'ella, i el cel era sobre el seu cap, com una immensa campana de vidre. Va percebre també

navilis al lluny, però li feren l'efecte de focs.

Per cortesia, alguns delfins havien fet tombarelles davant d'ella, i unes balenes molt grosses havien llençat aigua per les llurs narius tan bé, que la fada creia estar voltada per centenars de fonts perlejants.

Vingué el torn a la cinquena de les germanes. El seu aniversari era a l'hivern. Per això va veure coses que les seves germanes no havien vist la primera vegada. La mar semblava tota verda. Al seu entorn suraven enormes masses de glaç que, segons la seva expressió, brillaven com perles, però eren més grans que el cloquer de qualsevol església. Tenien les formes més estranyes i resplendien com diamants. La

— Tiquet!... Tiquet!... O a ets? .. Corre!... Vina!...

— Que no em sentis?... Et tornes molt mal educat!

— Mira, queda't alxi, que anem a cabdellar aquesta troca per a la mare.

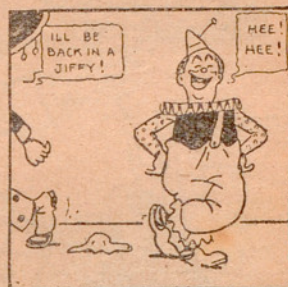
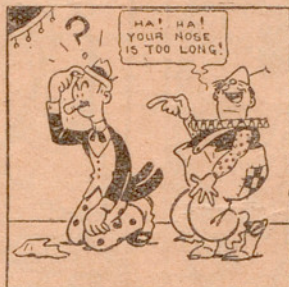

— Saps, Tiquet?... Els nois han de descansar, en tot i per tot, a la mare...

Allò que fa riure els altres nois

UNA BONA PENSADA

En Tib i en Tob treballen plegats. Hi han treballat sempre, d'ençà que feien de descuiders a la Barceloneta, terra nodridora de clowns i saltimbanquis, fins que, adonats mutuament de la gràcia llur, descobriren, un cap-al-tard, la seva pròpia vocació.

En Tib tenia un nas que es prestava a totes les facècies, i en Tob, veritable intel·ligència mediterrània, va decidir por-

tar-lo a l'escena, gràcies a un enginy seu corprenedor.

— Tib! Em jugo cinc duros que no agafes de terra, amb la boca, aquest mocador.

En Tib ja hi era de nassos, apretant tant com podia la trompa per atansar el llavi a l'objecte cobejat.

En Tob riu emfàticament i en Tib plora de dolor amb el nas rebregat i sangnant.

En aixecar-se, no vencedor, el nas d'en

Tib no tenia fesomia, i la boca d'en Tob tampoc, perquè l'hi esqueixaven les rialles.

Però en Tib té una idea mentre en Tob deixa passar tranquil·lament el temps convingut per la juguesca.

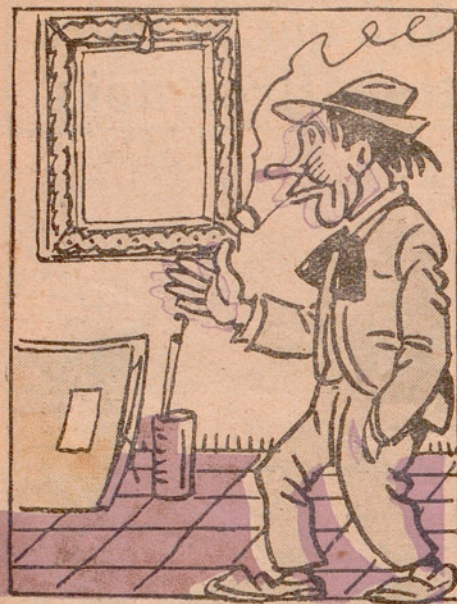
Va a cercar un filabarquí i mentre el seu company, encantat amb el públic, va recomptant meticulosament els segons, en Tib que fa un forat a les taules, just per encabir-hi el nas.

I torna en Tib a la càrrega i torna en Tob a riure desafortadament, exposant-se a trencar-se l'elàstic que li sosté les calces.

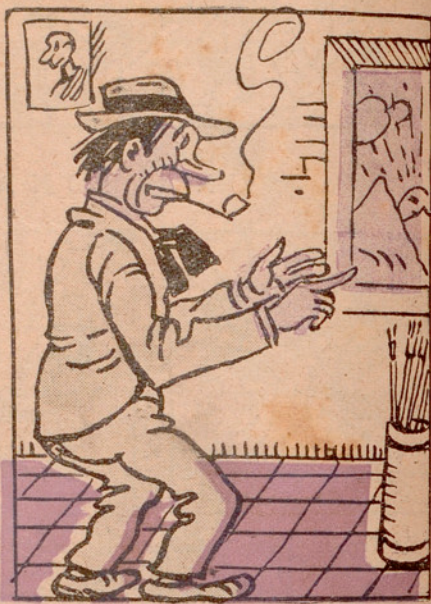
Però ve't aquí que, de sobte, en Tib, amb el nas prosceni endins, agafa el mocador amb la boca i el presenta somrient a en Tob, que l'esglai aixeca en l'aire en adonar-se de l'enginyosa trapelleria del seu company.

(Del Chips)

EL PINTOR ENGINYÓS

— Ve't aquí que ara ha de venir el senyor Camallarg a veure el quadro que va encarregar-me, i encara l'he de començar...

... Si no el ven, com és natural, no me'l pagarà... Cal trobar un recurs que em tregui del compromís...

Ja el tinc!... Aquest marc encaixa perfectament amb la finestra. .

El senyor Camallarg trobarà el quadro perfecte... i demostró que si no sóc llest, sóc enginyós.

123

Redacció, Administració
i Impremta:
Vich, 16 - Tel. G. 1471

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 »
Estranger, 13 ptes.

Número solt: 15 cèntims

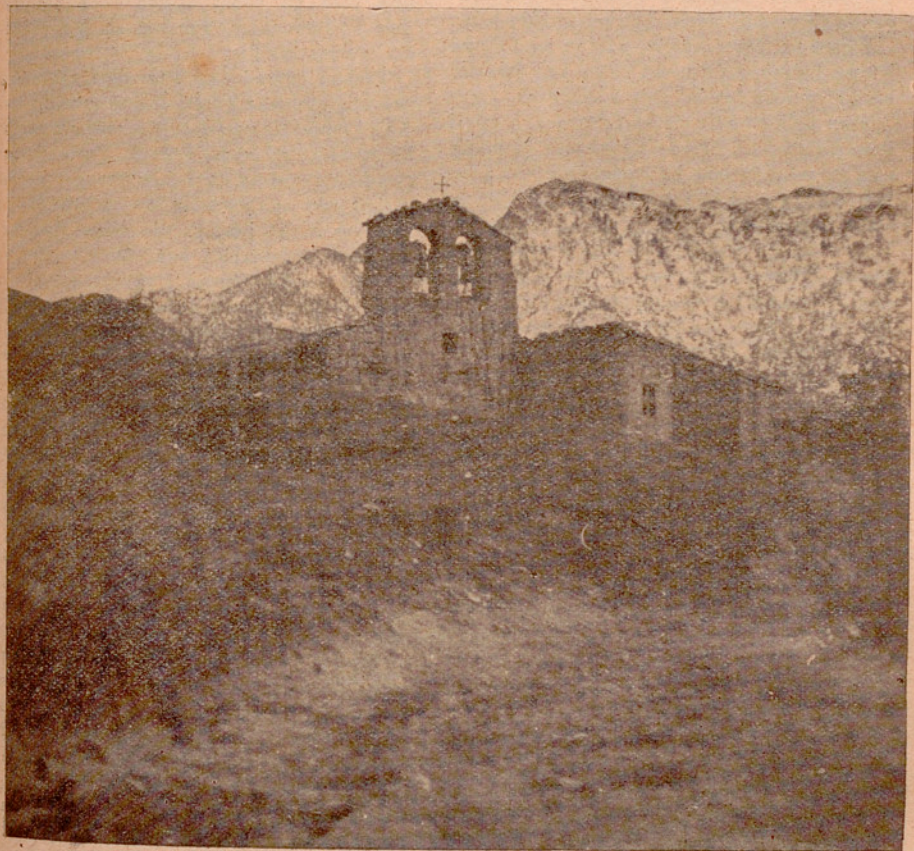
Atrassat, sense fulletí: 15 ets. - Amb fulletí: 25 ets.

Surt cada divendres

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

ELS BELLS INDREIS DE CATALUNYA

Ermita de Sant Marçal. (Vegi's pàg. 781.)

Cròniques del Cavaller de Sant Jordi

É S S E R A M O

US deia jo la setmana passada que vosaltres éreu els amos, a l'escola. Però ara hi ha coses molt importants a considerar en això d'ésser amo. Molts nois deuen pensar: «Quina sort ésser l'amo; manar el que hom vulgui; fer fer el que a hom li passi pel cap!»

No us penseu que això darrer sigui ésser amo; això és senzillament ésser eixebrat. Un bon amo necessita, abans que tot, *pensar bé* si el que mana està ben manat o no.

Imagineu, per exemple, que un amo d'una botiga manés vendre les coses ben barates perquè tothom les hi anés a comprar, *sense pensar* primer quin és el preu que a ell li han costat, i el fet de no pensar li donés com a resultat que ho vengués a un preu més baix que el que a ell li costa. Allò no seria ben manat. Igual com si manés de vendre-ho tot a preus ben alts per guanyar forces diners, *sense pensar* que llavors la gent no hi aniria a comprar perquè veuria que els estafen. Tampoc seria ben manat.

Si vosaltres, doncs, amos de l'escola, manéssiu, per exemple, al vostre mestre que us fes jugar tot el dia, *sense pensar* primer que els vostres pares us han portat a l'escola perquè aprengueu, i que paguen diners dels que guanyen perquè us ensenyin bé, manaríeu una cosa mal manada; i si *penséssiu* una mica veuríeu de seguida com heveu manat un disbarat molt gros.

I encara calen altres coses per saber ésser bons amos i saber manar bé. Cal pensar en aquell refrà que diu: *El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú*, i, per tant, cal no manar coses que nosaltres no complissim.

Imagineu que aquell botiguer manés als seus dependents de rebre els compradors amb molts bon modes perquè quedessin ben contents, i que ell, en canvi, els rebés a reganys. Imagineu que ell volgués que tothom el respectés molt, però que ell no respectés a ningú. Imagineu que ell hagués fet uns pactes que diguessin: «A l'amo li

correspon fer això i als dependents això altre; l'amo serà a la botiga a tal hora i els dependents a tals altres, etc., etc., i que després mirés molt prim si els demés complien o no complien, però que ell no complís mai. Tot allò seria molt mal manat, perquè ell començaria per no complir les ordres que li pertoquen.

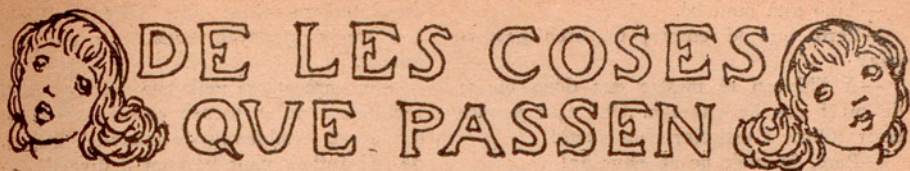
Doncs cal tenir present que si voleu ésser amos, però bons amos, de l'escola, heu de pensar bé el que maneu i si complireu bé el que un pertoqui. Que no pot ésser manar una cosa en profit vostre i en perjudici dels vostres pares, que són els que paguen els vostres estudis.

Trobeu ningú que vagi llençant diners pel mig del carrer en lloc d'aprofitar-los? No! Doncs si vosaltres no sabéssiu manar bé a l'escola, seria com si féssiu llençar els diners que costa l'ensenyar-vos. Perquè creieu que en costa forces de diners! La casa on hi ha l'escola val diners. Les taules, piçarres, mapes, aparells, etc., etc., tot val diners. Els llibres i papers que gasteu valen diners. Els mestres i mestresses que us ensenyen no viuen dels aires del cel; necessiten diners per viure. Doncs si vosaltres manéssiu malament a l'escola, seria llençar inútilment tots aquests diners al mig del carrer. Seria pitjor, tal vegada, perquè si els llencéssiu al mig del carrer, algú els aprofitaria; i si vosaltres no aprofitau el temps a l'escola es perden *sense* profit.

Ja veieu, doncs, que l'ésser amo és una tasca que necessita *molt pensar*. El bon amo d'una botiga pensa molt en tots els detalls del seu negoci a fi que no li vagi malament. Vosaltres, doncs, amos de l'escola; heveu de pensar molt en què el vostre negoci no us falli. En què el temps sigui ben aprofitat; en què els diners no siguin llençats; i, principalment, en què vosaltres n'hàgiu tret un bon guany.

I el millor guany vostre ha d'ésser adonar-vos de què cada dia aneu aprenent coses noves, i que quan sereu grans podreu ésser escoltats.

EL CAVALLER DE SANT JORDI

DE LES COSES QUE PASSEN

EL DEURE I L'ESBARGIMENT

A En Rafel Tasis i Marca

EN el partit que es va organitzar entre els equips infantils de la colònia i del club de Vallrosada, tots els forasters varen quedar sorpresos de les condicions futbolístiques d'En Pepet de ca la Nana.

En Pau Tortuga, un vell mariner el més entusiasta del joc del cop de peu, ja ho deia:

—Ni en Semi...

—Però l'heu vist al «Barcelona»?

—Dues vegades: l'una aquí, l'altra a Girona, llavors del campionat.

—I...

—No em retoqui, que com En Pepet de ca la Nana, o En Pepet Nano, com li diem tots els del poble, ningú.

El vell pescador de barba blanca no anava pas del tot desacertat, puix jo també m'havia entusiasmat davant els triblis i xuts d'aquell noiet que devia tenir deu o dotze anys; els aplaudiments del nombrós públic eren unànimes i fins en els deu minuts de repòs va interpellar-lo el capità de l'equip dels forasters, En Joan de Sabanell, fill del propietari de la fàbrica de sulfat de calç.

—Vols venir demà, a les cinc, a entrenar-te?

—Oh! Es que no plego fins a les sis.

—I on treballes?

—A la fàbrica de vostè.

—Així rai!

—Jo li agrairia que no...

—Tu, calla. Veuràs com ens divertirem.

—Li prego que...

—Fóra bonic que, després de fer-te un tip de treballar, haguessis de divertir al fill de l'amo. Demà a la tarda fas festa...

El xiulet del jutge de camp no els deixà continuar la discussió; reprengueren el partit i hom observà que l'heroi estava distret, preocupat.

L'endemà a la tarda l'encarregat de la

fàbrica i el fill de l'amo corrien per totes les quadres preguntant:

—En Pepet Nano?

Ningú els en sabia donar raó. La portera l'havia vist entrar; però el cap de la secció poc se'n preocupava mai del que feia, puix els obrers l'utilitzaven per portar eines i encàrrecs de l'un a l'altre.

En el departament de màquines ho tornaren a preguntar.

Per una obertura de la caldera va sortir una figura tan negra, que més que de forma humana tenia l'aspecte d'aparició fantàstica.

—Apa, ja pots anar a rentar-te i jugar... No protestis; ja saps que reconec que ets un bon xicot, i aquesta tarda et dono festa.

—Oh! Es que netejava la caldera...

—Ja ho farà un altre.

—Es que m'agrada fer-ho jo.

En Joan de Sabanell intervingué.

—T'espero al camp. Vindràs?

L'interpel·lat va arronçar les espatlles.

***

Quina tarda més bonica! El cel tenia un blau que fóra el de l'optimisme si l'optimisme tingués color. Uns núvols blancs, lluminosos, com grapades de cotó llençades, exornaven l'immens mantell. Un lleuger ventijol feia tremolar les fulles dels arbres mentre el noi ric repassava unes pàgines de geometria.

Perquè heu de saber que a En Joan l'havien sospès al maig i pel setembre li tocava tornar a examinar-se. I no cregueu pas que fos ni per tonto ni per gandul; però el futbol se li havia infiltrat tant en el seu cervell, que la pilota era causa que es preocupés molt poc dels estudis.

Estava mirant de recordar els diversos procediments per aixecar una perpendicular, quan una veu amiga va sorprendre'l.

—Això està molt bé.

—Però, que hi entens, tu, amb geometria?

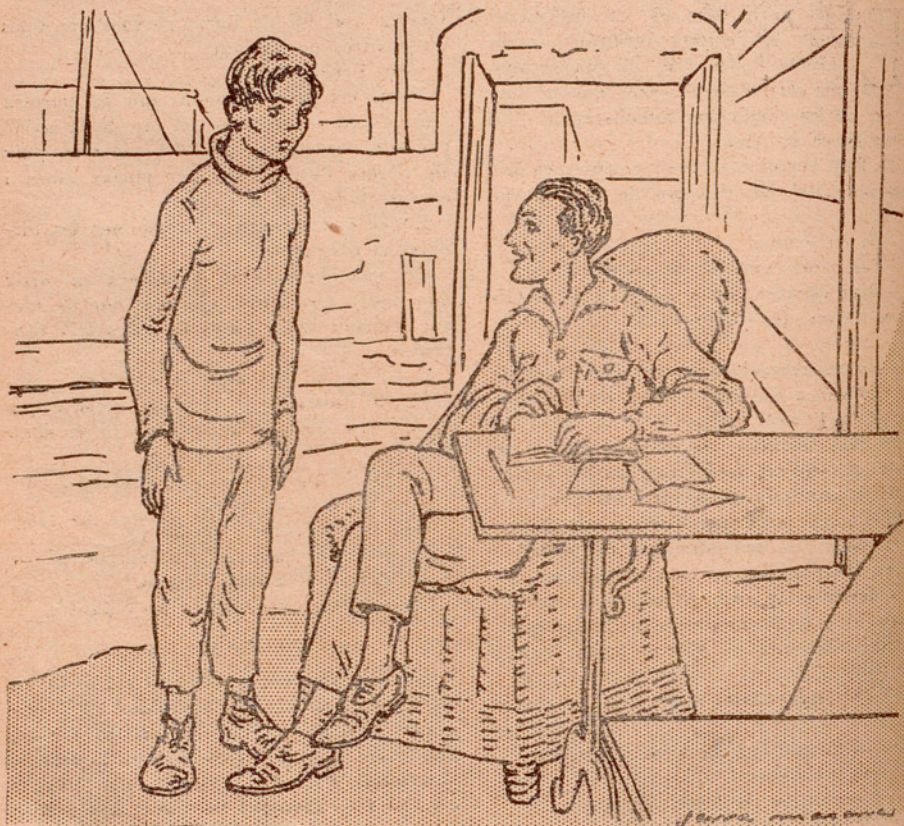
—A l'hivern el mestre ens dóna classe de nit i ens ho ensenya. Oh! Qui pogués tenir llibres i estudiar com vostè!

—Però, és molt pesat estudiar!

—Més ho és rentar màquines i saber que quan siguis vell, per més pràctica que tin-

dor i tothom crida: «Hip! Hip!»... Demés, ara també guanyen bons sous els jugadors!...

—Sí, però et fas vell, tots t'obliden, perds facultats i no et tornen el salut els qui el dia abans semblaven demanar-te'l d'almoïna. El futbol, molt bé com a diversió, per distreure't de les cabòries i falòrnies; però no el vull pas com ofici, puix la meva am-

guis, un noi et sense pèl a la cara, però que hagi estudiat, et pot donar lliçons.

—Què t'agradaria ésser més: enginyer o un gran futbolista.

—Vostè dirà!

—Oh, diré, diré! Si tu haguessis estat al camp del «Barcelona» i veiessis que quan la gent aplaudeix sembla un tro que t'embriaga, i quantes més ovacions, més en desitges!... Les noies saluden amb el moca-

bició fóra ésser força útil als meus semblants, poder dir a la meua mare: «—Sí, un home que, amb les meves inspiracions i treballs, porto el benestar a deu, vint, trenta cases.» Cregui'm que és molt més digne això, que no excitar les passions i produir baralles entre els uns i els altres... Perdoni; amb aquestes coses passa el temps, i vostè voldrà entrenar-se...

—No hi tinc pas cap interès. No m'has

dit que t'agradava molt la geometria?

—Ja ho crec.

—Estudiem-la aquí, plegats?

En els ulls d'En Pepet hi esclatà un llampec d'alegria.

I estudiaren, estudiaren, fins que la última claror de la posta els féu tancar el llibre.

***

Ara tu, petit lector o xamosa lectora, voldràs saber més de la vida d'aquell noieta. Doncs bé; aquest estiu vaig anar a Vallrosada, per visitar la ja cèlebre fàbrica de guix. Jo portava una targeta de presentació per a l'enginyer, qui molt amablement m'acompanyà per tot arreu. Jo el mirava i remirava, fins que em vaig aturar.

—Dispensi; a vostè el conec de quan venia a estiuajar amb els meus pares en aquest poble.

—Que era aficionat al futbol?—va respondre'm.

—Ja ho crec!

—I no li diu res el meu nom?

—La veritat, Josep Quer...

—Oh! Es que llavors em deia Pepet Nano.

—Ara recordo una historieta exemplar que em va contar el senyor Sabanell.

—Ha fet més per a mi que no fa un pare per al seu fill.

—I En Joan?

—Es a Pau, a estudiar un nou procediment. Cregui'm que ha sortit un enginyer força intelligent.

—I el futbol?

—Vostè m'ha dit que sabia la història...

—Amb tots els detalls.

—Doncs, des d'aquella tarda, En Joan i jo vàrem oblidar-lo.

I a aquell jove sencer, qui mai perdia la serenor ni reflectia en son rostre la més forta emoció, en dir aquestes paraules els ulls li espurnejaven.

VÍCTOR D'AMOC

ESCENA DE REGADIU

EN el marge assolellat del camí del regadiu, vora del rec que remoreja nit i dia, viuen en felicitat veinatge les famílies Caragol i Sargantana.

I tenen concertat el casament dels seus respectius fills Caragolet i Sargantaneta, que s'estimen tendriament.

El minyó troba sa promesa un xic desinvolta, però la seva finor i elegància el tenen corprès. Ella troba son promès bon xic massa rabassut i fins de vegades bavós, però en veure la valentia amb què s'enfila dalt dels brins d'herba, se li fa agradós i li perdona els defectes.

Avui que fa un sol que enamora, s'ha presentat la pubilla Sargantana a casa el promès:

—Caragol: vols venir a prendre el sol? Fa un dia esplèndid.

—Esplèndid, dius? No me'n parlis. He sortit un moment per veure si venies, i se m'ha ficat el sol al cap. Si no canvia el temps, em sembla que estaré malalt.

Però, és tan variable el temps! Al cap de poc es posa a ploure. I l'hereu

Caragolet, content d'alegria, surt de casa atrafegat, en recerca de l'estimada.

—Déu vos guard. Ha arribat ja la Sargantaneta?

—Ai, sí. Entra, fill meu. Se li ha posat a ploure pel camí i ens ha agafat una mullena, que l'hem haguda de ficar al llit de seguida. No veus que fa aquest mal temps? No sé com encara rondes, tu.

—I ara! Mal temps? Precisament la venia a cercar per anar a donar un tomb. Es tan bonic passejar-se sota la pluja, que va caient tot dolçament, i ficar-se per dintre els bassals d'aigua cristallina i enfil·lar-se per l'herba fresquívola, tot mirant com van caient aquest bé de Déu de gotetes vidrioses que et donen un benestar a tot el cos que sembla que estiguis al cel!...

La família Sargantana escolta tota meravellada l'estranya peroració del Caragolet, pensant si s'ha tornat boig.

Un pregadeu, vestit de verd, se'ls escolta dessota una fulla d'enciam, i, aixecant els braços al cel, exclama: :

—Senyor, Senyor, beneiu-los!

JOAN SALAMÓ

CANÇONER D'

LA MAINADA

D'Ivori

CARA BONICA

ELS petits infants, en tant canten aquesta canço, fan els gestos de tirar-se els cabells enrera, d'aixecar el front posant-s'hi la mà, d'assenyalar, amb gràcia, els seus ulls, nas, boca, barba, coll, galtes, dents, llavis, llengua, celles i orelles. Quan canten: *Jo en tinc un clavell florit*, fins al fi, fan un petit

ballet, de dos en dos o en petits grups. Cada infant porta un clavell que agita en la seva mà i se'l posa, després, damunt del pit. Petita evolució durant els setze compassos finals. Cal cantar aquesta canço sense la més petita afectació i d'una manera ben ingènua i senzilla.

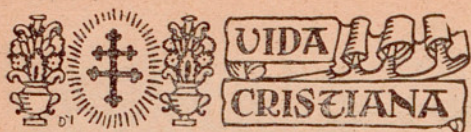
L'HOMME DE LES CANÇONS

CARA BONICA

LLETRA I MÚSICA DE JOAN LLONGUERAS

Joiós *f*

Els ca-bells al vent, i en el front el pen-sa-
dolc ment. Un ull i dos, per mi i per vós. Nas de Rei,
mf
 bo-ca de pla-ta, bar-ba d'or, coll de tre-sor; gal-ta-en-ra-
p.
 gi-da gal-ta flo-ri-da; dents de ra-to-li, lla-vís
p.
 de car-mí; llen-gua be-llu-gai-re, llen-gua en-ra-o-
 nai-re, ce-lls ar-que-ja-des pont de les mi-
 ra-des; o-re-ll-tes de ven-tall ca-ra-a-munt i ca-ra-a-
Ballet
 vall. Jo en tinc un cla-vell flo-rit que me'l po-so que me'l
 po-so. Jo en tinc un cla-vell flo-rit que me'l po-so al mig del
Mogut
 pit. La ra la ra la la la la la la, la ra la,
 la ra la ra la. La ra la ra la la la la la,
 la ra la, la ra la la la.

S I A S A N T I F I C A T . . .

E L primer desig que manifestem al nostre Pare qui està en el cel, és que el seu Nom santíssim sigui glorificat i lloat en tot moment. Per això li diem: *Sia santificat el vostre sant Nom.*

Glorificar Déu, alabar-lo i desitjar sempre el seu més alt honorament és la perpetua manifestació de l'amor que li tenim. Car l'amor veritable i sincer tendeix a executar ço que ell amb paraules manifesta. Aquell qui de veritat estima Déu, sent desig de donar-li glòria en tota avinentesa i vol que tothom l'alabi i el glorifiqui.

La glorificació de Déu, la perpetua lloança ha d'ésser la constant ocupació dels benaventurats en el cel; però vol el nostre Déu que, mentre som viadors en la terra, tinguem ja una pregustació d'aquesta suauíssima i delitosa lloança eternal, a fi que en lloar Déu i donar-li glòria, s'encengui en els nostres cors la flama ardent de caritat que en el cel fulgurarà amb nova resplendor.

Tota la creació, cels i terra, les obres totes de les mans de Déu, alaben son Criador, i, amb el compliment exacte de les eternes lleis que Ell els dictà, li donen glòria i pregonen la seva magnificència i el seu poder que no té fites.

En aquest concert de lloances i càntics, hi ha homes que desafinen esgarrafosament. Desafinen els qui, en lloc de retre a Déu l'honor que li deuen, malparlen d'Ell i el blasfemen: tots ens hem sentit greument ofesos en nostres més purs sentiments cada vegada que ha arribat a nostres oïdes la paraula infecta d'un blasfem. Planyem-los els blasfems, preguem per ells, convencem-los—si ens és avinent—de la lletgesa i indignitat de llur procedir, i un *alabat sia Déu!* surti del nostre cor i dels nostres llavis en sentir una blasfèmia. Desafinen també en aquest concert de lloança al Criador els qui no es recorden mai de Déu i viuen com si Ell no existís i no hagués de dema-

nar-los compte dels llurs actes. Nosaltres mateixos desafinem també cada vegada que a gràtiant deixem de complir els nostres deures, i sempre que, fent cas omís de la veu de la nostra consciència, som emportats per qualsevol impuls innoble: odi, enveja, peresa, etc.

Siguem, doncs, complidors exactes dels deures nostres, escoltem el noble impuls de la nostra consciència cristiana, i així, quan direm al nostre Pare: *Sia santificat el vostre sant Nom*, sentirem el goig puríssim del deure acomplert, cooperant a aquesta perpènnal lloança que l'Univers enter dirigeix al seu Criador.

PACIÀ

A VUI us oferim una poesia d'un poeta qui estima molt la Ciutat. La nostra Ciutat té bel·leses que molts barcelonins desconeixen: els vells carrers, els arbres, els edificis, la muntanya; la mar, amb el seu port; la vida que s'hi desenrotlla; els vaixells que han vist tots els països i les barques que han seguit totes les costes; els mariners, els pescadors.

En Josep M.ª López Picó, qui ha vist i ha estimat totes aquestes bel·leses, ha escrit uns *Poemes del Port i de la Ciutat*, dels quals en treiem el «VI Espectacle del Port», on es canta el retorn de les barques pescadores i el ritme que encomanen a la gent marinera.

ESPECTACLES DEL PORT

VI

*Tornen al moll, a frec de les escales,
les naus dels pescadors que han dut el peix;
fines com les gavines i amb les ales
emperesides per un mateix deix.
I en el repòs estan gronxant-se
amb un caient
de dansa
que mou el vent,
amb un no-res d'esgarriřança
acompanyant el moviment
dels peixaters qui van passant-se
els paners, fent
cadena, un home a cada nansa
tan dolçament,
com si assagessin un nou pas de dansa.*

JOSEP M.ª LÓPEZ PICÓ

ELS BELLS INDRETS
DE CATALUNYA

SANT MARÇAL

UNA de les principals muntanyes de Catalunya tots sabeu que és el Montseny. Situada gairebé al seu centre, podríem dir que junt amb el Montserrat presideixen la nostra terra. Tots els excursionistes us sabrien contar les mils bel·leses que enclou. La bel·lesa dels seus paisatges ha motivat el que se'l nomenen Parc nacional de Catalunya. Des de les seves fal·des fins als seus cims es va passant per un graonat de vegetacions diverses corresponents a les seves altituds. A cada època de l'any podríem dir que té encants diferents; a la primavera, la gran frondositat de les seves valls fresques y gemades per on salta l'aigua de les neus que es fonen, amb els seus reguerols que, com una cinta de plata, serpentejen entre pollancs. A l'estiu, la frescor de les seves fonts i dels seus cims acariciats tothora pels vents que besen els seus llocs. Ara, a la tardor, les seves immenses fagedes que s'encenen de color i que a la llum del sol refulgeixen entre el carmí i el groc daurat. I a l'hivern les grans congestes de neu, els blancs llençols que l'embolcallen, donant-li un aire entre infantívol y misteriós. Es per tot això que a totes les èpoques de l'any és prou visitat.

Entre les seves dues grans serralades, entre Matagalls per un costat i les Agudes per l'altre, hi ha una ampla vall al mig de la qual s'hi troba enclavada una petita i xamosa ermita romànica. És Sant Marçal. No hi ha cap excursionista del Montseny que no hi hagi fet parada i no l'hagi pres com a punt de partida per a ses correrries. Podríem dir que és una de les perles més exquisides que té aquest nostre preat tresor, aquest afligranat joell que s'anomena Montseny. Els alumnes de l'Escola Superior de Bells Oficis de la Mancomunitat tenen una gran predilecció per aquest dolçíssim recer de l'alta muntanya i cada any acostumen a pujar-hi a treballar uns quants dies; i ja que de la muntanya se n'emporten tan bells paisatges i tan dolços records, ells pensen retornar-ho amb escriure a la humil ermita de Sant Marçal amb la cons-

trucció d'un acabadíssim altar major que estan construint, que serà una meravella digna de les parets que l'han d'hostatjar. Tot l'interior de l'absis serà recobert de mosaic romà amb molt refinats dibuixos, i tant el mosaic, com tot l'altar romànic, com tots els complements del mateix, canelobres, missal, calze, sacres, etc., seran construïts a l'esmentada Escola. Això acabarà de fer atraient aquest bellíssim indret de Catalunya.

En la fotografia que avui en reproduïm es veu la silueta de l'ermít, i al fons, destacant-se sobre el cel, les puntes de les Agudes, el lloc més alt del Montseny (1,741 metres d'alçària), cobertes de neu. En els seus més alts cims, on ja no s'hi fa vegetació de cap mena, la neu hi resta gran part de l'any, i per les seves vessants hi creixen majestuosos alguns enormes avets que donen més relleu al paisatge d'aquells formosos indrets que no tenen res que envejar als dels països més estimats y preferits per l'excursionisme.

ROSERET FLORIT...

Roseret florit,
roseret guarnit
de roges poncelles;
don' goig de mirar
el teu roserar
ple de flors novelles!

Posat al balcó
l'embaumes d'oló
la més fina i dolça...
Passa el caminant
i, amunt esguardant,
ensuma l'aroma...

Roseret florit,
roseret guarnit
de roges poncelles;
ets el missatgé
del bon temps que ve,
de jornades belles!

RAMON PLA I CORAL

EL NOSTRE FULLETI

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebran el plec segon i tercer de la formosa novel·la **Tot sol!**, original de PERE BERNAT i il·lustrada per S. TUSELL.

B A L A D A

*Presonera la princesa,
roman en fosca presó;
cavallers per deslliurar-la
bé n'hi van de tots els llocs,*

*armats de totes les armes,
damunt braus corsers muntats,
amb el pit ple de coratge,
del perill no sent-ne cas.*

*El primer que s'hi atansa
prest n'ha caigut presoner;
el segon, que ardit venia,
la mateixa sort segueix.*

*I així tota la corrua
just arriben, van caient;
que els guardes de la princesa
són, sens dubte, molt valents.*

*Trobador que en romiatge
pel món, trobes va escampant,
sota les parets aquelles
s'ha aturat a reposar,*

*i polsant seguit la lira
llença a l'aire una cançó,
tan trista i melangiosa
que els ulls omplena de plor.*

*En sentir-ne la corrandà
surten tots els del castell;
els guardes al davant vénen,
seguint-los els presoners.*

*—En pac de vostra tonada,
trobador, què demaneu?
—Que a la princesa captiva
ací mateix deslliureu.*

*No una, no; mil de tonades
cada jorn vos cantaré,
mentre com els ocells lliure
la princesa pugui sè'.*

*Presonera la princesa
estava en fosca presó;
sigué prou per deslliurar-la
la lira d'un trobadó.*

JOAN BALLESTA

CONVERSES DEL BELL PARLAR

« CONCEJAL » « APELLIDO »

AIXI que els diaris publicaren la llista del senyors vocals associats que han estat nomenats darre-rament «concejals» de l'Ajunta-ment de Barcelona, tothom la llegí de seguida, àvidament, per veure si hi trobava el nom i «apellido» d'algun amic o d'algun senyor conegut.

Aquí tenim dos mots més que cal que desterreu del vostre parlar i del dels vostres parents i amics: «concejal» i «apellido».

En lloc de «concejal» (l'home que pertany al «Concejo») direu *conseller* (recordeu els consellers del Consell de Cent) o bé *regidor*.

Així: «L'Ajuntament de Barcelona consta de cinquanta regidors, o de cinquanta consellers.»

I en lloc d'«apellido» direu *cognom*, o bé —com diuen els mallorquins— *llinatge*. Per exemple:

«—En Pere, de segon cognom es diu Sala.»

«—Al peu de tots els escrits posaràs el nom i els dos llinatges.»

No trobeu que és molt bonic?

EL FOLLET

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

JOGUINES PERFUMERIA

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrixa, 18 - Tel. 1983 A.

CASA ARBIOL

Sastreria, Camiseria i Similars

Trajos i abrics
de totes menes
i preus per a
home i nen

Trajos llana per
a nen, des de
12 ptes.

Trajos llana per
a home, des de
35 ptes.

SECCIÓ ESPECIAL
PER A LA MIDA

La **Casa Arbiol** farà un
obsequi als
mainadistes
que hi comprin

Hospital, 91 - Sucursal: Clot, 43 - BARCELONA

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, 33

HULES I IMPERMEABLES
ROSICH, S. A.

BARCELONA

EL REI DEL CALÇAT

en el seu Palau de la

Creu Coberta, 109

hi té immenses existències de sa-
bates, sabatetes i sabatones,
petites sandàlies i espadenyes,
fetes expressament i a preus re-
duïdíssims per a tots els maina-
distes del reialme, i en el Petit
Palau de la

Creu Coberta, 97

hi trobareu objectes d'esport i per
a presents, gorres, perfumeria, pa-
raigües, etc., etc

MAINADISTES!

Aneu sempre a comprar als Palaus
d'EL REI DEL CALÇAT. Pen-
seu que es tracta d'un rei de vera
nissaga catalana.

Llegiu força però llegiu bé

A la **LLIBRERIA SUBI-
RANA**, de la **Portafer-
rissa núm. 14**, trobareu
tota mena de llibres de

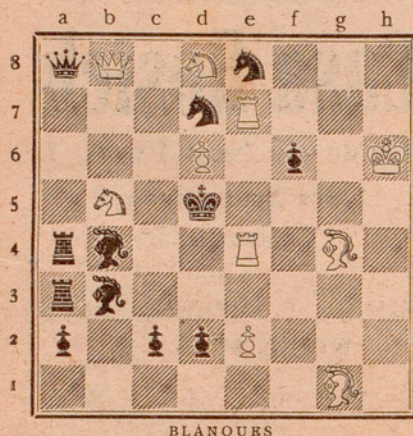
**Contes, Aventures
Novel·les, Història
Viatges, etc., etc.**

i a l'ensem tots els llibres
que necessiteu per als vos-
tres estudis

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS. — Tercer Concurs de Problemes d'Escacs. Any 1919

Tercer premi: JOSEP PALUZIE

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema del número anterior: A e5 - c7

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per J. VALLÈS

1	2	3	4	5	6	Títol de novel·la popular
3	4	3	4	6		Temps de verb
1	2	5	6			Nom de lletra
	5	4	6			Parentiu
	3	4				Beguda
		5				Consonant

TARGETA, per JORDI PAMPIR

Maria Suñer Llo

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'un drama català i el cognom del seu autor.

R O M B O, per F. BARCELÓ

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, part del cos, nom d'home, tractament anglès, consonant.

Endevinalla extraordinària, amb premi
Núm. 20

O L V R V H N O T A R I U

(NOTA. — Les solucions a aquesta endevinalla, han de dirigir-se precisament a la casa Arbiol, Hospital, 91, Sastreia. Entre els endevinaires, aquella casa sortejarà llibres de la Biblioteca de LA MAINADA).

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif numèric: Noruega. — A la targeta: La reina jove. — A l'endevinalla extraordinària: Emili.

Correspondència de LA MAINADA

D'entre tots els originals que ens han tramès aquesta setmana, seran aprofitats tots o part dels de nostres benivolguts col·laboradors I. B. R., Lluís Vancells Ubach, R. Blasi i Rabassa i Joventut.

Repeteix les indicacions de la darrera setmana.

F. Clotet: Massa llarg.

E. Roig R.: No fa per LA MAINADA.

Ventura Massip: Envii coses més adients pel nostre periòdic.

Una encaixada a tots de

EL SECRETARI

***

Els eixerits endevinaires

Han endevinat tots els passatemps del número 121, els eixerits mainadistes Francesca Porrera; Josep M.ª Oliver i Carrion; Alexandre Frias; Josepeta Ferrater; Mercè i Joan Virgili; Domènec Freixinet; Joan Queraltó; Conxita Freixinet; Pepeta Antich; S. Collet Marfioz; Joan Banús; Conxita Martí; Angela Freixinet; Ramon Cals; Francesc Solà, i Pepeta, Maria i Elma Prió.

N'han endevinat solament alguns, els següents mainadistes: M.ª Montserrat Ponsolè Godó; Josep M.^a, Guillem i Montserrat Formiguera, i Joaneia Ponsolè Godó.

Tipografia Catalana - Vich, 16 - Tel. 1471 G.